

POHÁREK BÍLÉHO VÍNA

Zdeněk Beneš

Vůz neklidně kodrcal po hrbolaté pěšině plné zapomenutých drnů a bludných kamenů. Dva staří grošáci neklidně poprkávali a stříhali ušima. Kupčik Stavoslav na ně zamlaskal a jemně je popohnal malým koženým bičíkem. Cesta před vozem se střídavě zvedala a svažovala, obtáčela se kolem četných kopečků a starých vrásčitých stromů jako nekonečně dlouhý věkovitý had. Okolní vršky a kopce jsou porostlé nevysokými, až klečovitými dřevinami, hustým houštím, pouze místy se podařilo zachytit zbloudilému semínku, z něhož časem vyrostl ostrým větrem sužovaný strom. Pozdně odpolední slunce příjemně hřálo a vrhalo přes zvlněnou krajinu roztodivné stíny.

Stavoslav odložil široký slaměný klobouk vedle sebe na kozlík a prohrábl si řídké hnědé vlasy. Nechal se ovívat svěžím větrem. Poklidnou atmosféru přerušil dětský křik za jeho zády ve voze krytém plachtovinou.

„Tatí, tatí. Marča mě mlátí, au, au,“ vykřikl tence malý, asi desetiletý, synek.

„Když on mi furt bere hřeben, tatí, řekni mu něco,“ odpověděla vzdorovitě starší dcera Marina a zpohlavkovala bratra znovu. Jeho reakce následovala vzápětí.

„Aú, aú, tatí, zase mě praštila, a do hlavy!“

„Nechte toho děcka, buďte konečně v klidu,“ nevydržel pokřikování otec. „Navíc vyplašíte Tondu a Hondu.“

„Ale vždyť víš, že Tonda je úplně hluchej, že ho Honda furt akorát vede,“ namítl klučina.

„Měli byste se uklidnit, jste jako komáři v říji!“ glosoval otec starým lidovým rčením.

„Ale stejně tatí, já jsem jednou pozoroval komáry, ale oni vůbec nic zvláštního nedělají!“

„Buď zticha, ty makovice, nech tátu na pokoji!“ okřikla ho Marina, zatímco si pročesávala své dlouhé tmavé vlasy.

„Nejsem žádněj makovec, ty stará bukvice. Já jsem hrdina Dařboj, budu velkej hrdina, o kterým se bude povídat až v Albireu a Novým Amiru a ještě dál,“ vypjal hrdě prsa.

„Tak se usad', hrdino,“ pravil klidně otec a rozčuchal chlapeci jeho tmavé, nemyté vlasy. „Brzo zastavíme na noc a ty máš na starost nakrmit Tondu a Hondu. Marina nám upeče toho králíka, co nám zbyl od včerejška. A bude to bašta, vid' Marino?“ ohlédl se tázavě.

„Já? Zase?“ překvapeně a naoko našťavaně konstatovala dívka. „No dobře, uvidíme, co s tím uděláme.“

„Výborně,“ řekl otec, když spatřil skupinu vzrostlých borovic, mezi nimiž se místo pro utmácené cestovatele jistě najde. Výborné místo pro přenocování.

Snad se vítr utiší, pomyslel si.

„Zastavíme, bezva,“ zavýskl Dařboj a začal po voze poskakovat, až se ten celý rozklepal a grošáci začali poděšeně poprkávat.

* * *

Muž zralého věku se neklidně protáhl v prostém proutěném křesle. Oblečen v pohodlný, ale pevný šat – jemné kalhoty z elfiho plátka a slušivou vestu z kůže baziliška. Pohrával si s dýkou tajemného tvaru a jeho zrak se nepřírozeně leskl. Tmavé vlasy na spáncích už stříbrně rozkvétaly, stejně jako jeho pečlivě střížený plnovous. To vše obklopovalo muže jakousi povznášející auroou klidu a rozvahy, když se vám zadíval přímo do očí. Ale on si pečlivě prohlédl jinou osobu, která s ním seděla v potměném, pouze lojovými svíčkami osvětleném, útulném pokoji.

Byla to žena, snad mladší o několik let, snad více. Vypadala tak mladě, ale v jejím pohledu se přece zračila moudrost přesahující svou šíří Rozlehlé pláně a hloubkou nejtemnější trhlinové propasti. Ale možná tento dojem vytvořil jen odraz světla svící, nic víc. Její sladce medové vlasy spadaly na úzká ramena a zcela zakrývaly její štíhlou šíji.

Muž přešel prstem ostří dýky a pravil: „Stejně nemohu popřít, že to byly nejhezčí chvíle mého života.“

* * *

„Já chci žebírko, dej ho sem, ty stará bukvice,“ protestoval neposedný Dařboj a mračil se na svou o šest let starší sestru, která právě porcovala dozlatova opečeného králíka.

Otec Stavoslav seděl na opačné straně, za ohněm, a zamyšleně přežvykoval okoralou patku chleba.

Už snad jen tři čtyři dny, pomyslel si, a budeme konečně v Tabitu. Strýc ještě žije, ale určitě je už stářím zohýbaný, jinak by pro nás neposlal, přemítal znovu.

„Chudák Sabrina,“ povzdechl si smutně a nechtěně nahlas, skryl obličej v dlaních. Marina to dobře zaslechla a mlčky mu přišla podat večeři. Nesměle ho pohládila po vlasech a smutně se usmála. Vzhlédl a úsměv opětoval.

„Tatí, tatí,“ ozval se zase Dařboj, který si zřejmě všimnul tiché konverzace. „Maminka je už u Paní Mauril, vid’? A má se tam hezky, vid’? Že jo? Říkal jsi to přece!“

„Ano, synku. Starý Lamius ji políbil na čelo a je teď pod ochrannými křídly Paní Mauril,“ přisvědčil otec, byť poněkud nepřesvědčivě. „Dojez to a lehni si už, budu v noci hlídat.“

„Jasně, tati, ale počkej ještě, já chci to žebírkó, Marinó, déj ho sém,“ vznesl opět nespokojeně námitku.

„Huš, nekřič tady na lesy nebo probudíš noční duchy a ti si tě odnesou v pařátech pryč! Slyšels to houkání? To jsou určitě oni. Tak to potichu dojez a hajdy spát!“

* * *

Muž se v křesle pohodlně zavrtil a ze záhybů svého pláště, přehozeného přes křeslo vedle, v mžiku vykouznil malou zdobenou lulku. Vzduch byl záhy prosycen čerstvou plnou vůní známého naoského tabáku. Muž slastně bafnul voňavý dým a žena si znechuceně zakryla svůj drobný nos hedvábným kapesníčkem. Byla oblečena ve slušivé, ale přesto plně účelné kněžské roucho.

„Vadí ti kouř?“ zeptal se jakoby mimochodem muž.

„Ne, Vattiere,“ zalhala a vzdorně pohodila hlavou. Vlasy přitom odhalily její uši. Elfka!

„Pokračuj prosím, Vattiere.“

„Dobře,“ vykouznil dva mlžné kruhy, menší a větší. Menší se obratně protáhl tím větším, spojily se a vytvořily společně podivnou kouřovou elipsu.

„Promiň,“ pronesl poté muž a omluvně mávl rukou, čímž elipsu rozehnal. „Naposled jsem si takhle sedl před několika měsíci a náhlý odpočinek má na mne prazvláštní účinek. Tak nějak se vracím do mladších let.“

Elfka sotva znatelně přikývla a pokynula mu, aby pokračoval.

„Vrátím se tedy do mladších let. Ano, do dětství,“ zamyslel se. „Vzpomínám si jen, že se matka nevrátila ze sběru ovoce. Nechápal jsem, proč byl kolem jejího návratu takový humbuk. Nikdy se nevrátila. Řekli mi, že jí k sobě přivinula bohyně Mauril, bohyně podsvětí. Ale stačilo to jako náhlé vysvětlení. Pak jsme se vydali na cestu k nějakému příbuznému. Je to již dávno.“

* * *

Stromy začínaly být vyšší a mohutnější, především ale také četnější, a to i podél hrubě upravené cesty. Neklamný znak toho, že sjížděli z Tabitských vrchů do nížinatější oblasti s úrodnější půdou. Hlavu Stavoslava Kostky zakrýval široký slamák a skrýval tak jeho obličej před prudkým poledním sluncem. Tonda a Honda se líně ploužili vpřed, dokonce i Dařboj nedělal povyk a s něčím si hrál vzadu ve voze. Otec Stavoslav se jen líně protáhl, s křupnutím si narovnal záda a pozoroval pomalu ubíhající pěšinu. Přes cestu přeběhla malá veverka. Uprostřed se zastavila a začenicchala čumáčkem u země. Něco uchopila do praciček, znovu to očuchala, vzala do tlamičky a rozběhla se s tím ke stromu na druhé straně cesty, na nějž obratně vyšplhala. Svě tajemství si odnesla do svého doupátka vysoko nad projíždějícím vozem.

„Otče, nemáš žízeň?“ ozvala se z vozu Marina.

„Jistě, děvče, podej mi plecháček vody,“ souhlasil otec a setřel si z čela pot cípem rukávu.

Dnes je vskutku horko, na to, že je teprve druhý zelencový alden, pomyslel si. Kývnutím poděkoval dceři za nabízený hrníček. Ta si k němu přisedla na kozlík a napila se z kožené cestovní čutory. Dnes vypadala opravdu půvabně, prstýnky vlnitých tmavých vlasů nechávaje volně splynout po ramena, příjemný souměrný obličej, plné rty, které by básník snad popsal jako rudé květy růží či čerstvé třešně.

Ne, otec Stavoslav básník rozhodně nebyl, ale na svou dceru byl náležitě pyšný. Především díky ní a její trpělivosti jejich rodina stále drží pohromadě.

„Co je ten strýc zač, otče?“ zeptala se konečně, stíníc si oči hřbetem ruky.

„Víš, viděl jsem ho vlastně jen jednou, ještě jako velmi mladý. Snad třicet let tomu už bude. Nikdy nás potom nenavštívil. Mám pocit, že dnes je z něj nějaký vážený tabitský starousedlík.“

„Moc toho o něm nevíš, co?“ usmála se Marina.

„Máš pravdu, děvče. Příliš toho o něm nevím. Ale dostal jsem jeho dopis, víš, hned potom, co...“ pomlčel, ale brzo se vzpamatoval a pokračoval. „Psal, že se máme přijet ukázat, že se nám postará o práci a ještě něco o tom, že rodina má držet pohromadě. Proč by to člověk odmítal, když může začít nový život?“

„Dobře, otče,“ zadívala se na cestu před sebou, klikatící se mezi stromovím a ztrácející se v bujném zelení. Něco v jejím hlase získalo smutný, až tragický podtón. Snad to způsobilo jen stěží slyšitelné povzdechnutí.

„Víš, no, je mi to hloupé se ptát, ale...“ začal otec nesměle. „Tys doma měla nějaké... no, nějakého chlapce, vid?“

„Nechci o tom mluvit, otče,“ pravila náhle rozhodně a zmizela opět ve voze.

„Co jsem zase udělal špatně?“ zeptal se Stavoslav potichu pro sebe.

* * *

„Ona se snažila udržet vše ve správných kolejích. Na to byla až podivuhodně háklivá. Byla tomu schopna obětovat téměř cokoli, jen aby splnila svou ochrannou úlohu. Otec na ni musel být nesmírně pyšný. Vše bývalo tenkrát takové...“ zastavil se a hledal slova. „Takové... mladé, jiné.“

Elfka lehce pokývla a pomalu se napila jiskřivého vína ve skleněném pohárku. Sotva znatelně svařila obočí a odložila pohárek na malý sekretář vedle křesla.

„Ale tys mi chtěl říci něco úplně jiného,“ odušila.

„Jistě,“ povzdechl si smutně muž.

Jeden by řekl, ten den nám ale pěkně začíná. Sluníčko příjemně hřeje a vlahý jarní větřík s sebou přináší aroma rozkvétající flóry. Příroda jen zraje, zima zalézá do nejzazších koutů země, aby sečkala na svůj nástup opět za rok. Je mnoho podobných lidových průpovědek a rčení, když je člověku tak lehko a příjemně u srdce. Otec Stavoslav už dnes mnoho podobných použil.

„Tatí, kdy už konečně zastavíme? Potřebuju se nutně vyčůrat, vážně už musím,“ zakřičel na otce Dařboj poskakující ve voze.

„Zastavovat nebudu, vyskoč si a doženeš nás. Nejedeme přece vůbec rychle, spíše jako šneci,“ poradil trpělivě otec ukusujíc přítom z namazaného krajíce chleba.

„Ale to bys přece mohl na chvíli zastavit, tatí, no ták,“ protestoval, jako už snad po tisíci.

„Řekl jsem, ať si vystoupíš teď, neslyšels?“

„No jó, tak teda dobře, už jdů,“ rozhodl se nakonec synek a vyskočil z kodrcajícího vozu. Skočil k nejbližšímu stromu a začal si ulevovat.

Vůz zatím dál kodrcal po nerovné cestě a otec si pohvizdoval starou, ale stálou oblíbenou melodii.

Náhle křoví před vozem podivně zachrastilo a vylezl z něj zálesácky oblečený muž. Rozkročil se na cestě a zamířil na Stavoslava kuší. Střela z takovéto kuše dokáže být velice razantní, zvláště pokud se střílí do lidí.

„Stát!“ zařval na vozku. „Nebo budu střílet,“ zazubil se a natáhl tětívu.

Z křovin u cesty se rázem vynořili další tři muži, oblečení do různých hadrů, více či méně vkusných, často ale chaoticky navlečených. Všichni měli společně některé znaky, dlouho neholené tváře, rozčuchané vlasy, škodolibé úsměvy a všichni byli ozbrojeni. Od klacků přes různé rezavějící čepele po zubaté dýky. Sborově se rozchechtali a vycenili tak zažloutlé zuby.

„Chachá, starej páprda jede, zlatáky nám veze!“ zařičel jeden. Následoval burácivý smích.

„Tak co nám vezeš, dědku?“ obořil se na něj temně muž s kuší stále namířenou na Stavoslavův

hrudník. Jeho hlas zadusil všechny jeho pochybnosti, že se prostě jedná nějaký omyl.

„Já... jen... jedu do Tabitu... s rodinou. Nic nevezu!“ odpověděl zatím ještě klidně a zvedl ruce na znamení, že není ozbrojen a nemá v úmyslu něco nekalého. Bystrý pozorovatel by si jistě všiml krůpěje potu stékající mu po spánku.

Muž s kuší, oblečen do koženého úboru, tmavých vlasů sepnutých do krátkého copu, očí černých, stejných úmyslů. Byl to zřejmě vůdce těch pobudů, neboť z něj vyzařovala rozhodnost, bylo jasné, že je schopen zabít i pro špatné slovo.

„Prohleďte ten povoz!“ vyštěknul rozkazy. Ostatní bandité se se smíchem lačně vrhli do vozu, ozval se přídušený dívčí výkřik a hřmotný nepřijemný smích příjemně překvapených rabiátů.

„Má tady buchtu!“

„A mladou, chachá!“

„Ta se s náma rozdělí o svoje zkušenosti, vid' holka?“

Vytáhli ji ven, drze ohmatávajíc po celém těle. Marina měla hrůzou vytřeštěné oči a snažila se křičet, ač měla ústa zacpaná rukou jednoho špinavce.

„Nechte ji na pokoji... Moje dcera!“ protestoval vyděšeně otec. „Nechte ji, říkám!“

Muž s kuší kývl hlavou a jeden lump se slovy, aby zavřel hubu, přiložil Stavoslavovi k hrdlu ošklivě zubatý tesák.

„Ano, tehdy byly cesty plné nejrůznějších lapků. Po celých Dálavách mnoho vojska nebylo, to se soustřeďovalo především na jihu, kde probíhaly kruté boje se skřetími vojsky. Všechno tehdy šlo hrozně pomalu.“

Elfka napjatě naslouchala. Byla zaražena tónem mužova hlasu, tím klidným tónem.

„Je tady nějaký kluk, Dragere! Tam v křoví!“

„Vemte ho sem. A hlavně, ať vám nezdrhne, parchant jeden!“

Drager se obrátil ke Stavoslavovi.

„Tvůj syn?“

Odpovědi mu bylo poděšené přikývnutí. Na otcově čele vyrazila spousta lesklých kapiček.

„Co zlato? Cenný věci?“

Zavrtěl hlavou.

„Něco přece musíš mít, chlape! Tak dělej!“

„Přisáhám, že nemám. Jen věci na skromnej život. Jsme přistěhovalci, pane,“ zkoušel to s uctivostí Stavoslav.

„Nic mi tady, kurva, nenamlouvej, ty parchante!“ zařval našťvaně Drager.

„Jen pár alمندorských zlat'áčků v truhličce za mnou. Přisáhám, nic víc. Opravdu!“

Opět kývnutí a jeden otrhaný lapka svými nenechavými prsty prošmejdil věci za kozlíkem a s vítězoslavným úsměvem plným zahnědlých zubů vyzvedl malou dřevěnou skříňku.

„Rozdělat!“ nařídil vůdce.

Ozvalo se třesknutí, jak rozbili truhličku o kámen u cesty. Vysypalo se pár mincí zablýsknuvších se na slunci.

„Cože?! To je všechno?“ rozhořčeně konstatoval Drager. „Děláš si z nás prdel, dědku? To tě bude zatraceně mrzet!“

Stavoslav se obával nejhoršího. Pramínky potu na spáncích, zorničky těkající z lapků na děti a zase zpět. Chvění u srdce a mráz běhající po zádech.

„Co s nima, Dragere?“

„Berem je s sebou.“

„A kam?“

„K Pahorku. A hněte sebou!“

„Víš stejně jako já, drahá Gwandallo, že v okolí našich domovů zůstávají místa, jež po dlouhé věky tíží prohřešky jejich původních obyvatel. Místa, která bývala němými svědky zřudností páchaných jak domorodými národy, stejně jako Kharovými pohůnky, skřety. Jakási aura těchto zlovolných činů zůstala vtisknuta v oněch místech jako věčný cejch strachu.“

Muž se poprvé napil ze svého pohárku a křivě se usmál.

„Loňská sklizeň je nezvykle trpká, nemyslíš?“

„Jde o zvyk, Vattiere, jen o zvyk,“ zachovala elfka kamennou tvář. „Jen pokračuj,“ pobídla ho.

„Ano, mluvil jsem o prokletých místech. Jistě. Myslím, že Pahorek býval jedním z nich, než jej po třiceti letech vysvětili Aurionovi kněží.“

* * *

„Pohněte, zatraceně. Ať tam jsme do setmění!“ zahulákal na své muže Drager. Celá tlupa se vlekla kopcovitým terénem hustým keřovitým porostem. Směřovali na západ, zpět do Tabitských vrchů.

„Ta holka se nějak vzpouzí, Dragere. Zastavíme, ať ji můžu naučit ženský jemnosti,“ navrhnul vesele jeden lapka.

„To si necháte na pozdějc. Až tam dorazíme, budete mít ještě dost času se vystřídat. Ale teď už, kurva, dělejte!“

„Pane, pane,“ naléhavě prosil spoutaný Stavoslav s oprátkou na krku. „Nemůžeme jít tak rychle, jde s náma malé dítě. Mějte slitování.“

„Je mi úplně jedno, jestli toho fracka podřízmem hned tady nebo až potom. Ať si, sakra, vybere sám!“

Dařboj a Marina byli stejně jako jejich otec spoutáni s rukama za zády a oprátkou jako vodítkem na krku. Každý navíc musel na zádech nést část svého vlastního živobytí, které se lapkům z nějakého důvodu zdálo dost cenné, aby ho tahali s sebou. Koně Tonda a Hondu museli zanechat na místě přepadení, protože by tímhle prokletě hustým strništěm neprojeli. Dařboj grošáka naposledy pohladil po čenichu a slíbil, že se pro něj vrátí. Pak je opustili. Všichni měli nohy sedřené od ostružiní a jiného drásavého lesního porostu. Otcí Stavoslavovi navíc zle natékalo oko, do něhož byl uhozen Dragerem, když se snažil protestovat proti zajetí obou dětí. Marina šla útrpně, se zrakem zakaleným a vyhaslým v předpovědi událostí budoucích.

„Aú,“ vykřikl malý Dařboj, když zakopl o pařez a zhroutil se na kamenitou stezku.

„Vstávej, parchante, nebo tě podřízmem už tady!“

Slunce se polehoučku sklánělo za zvlněný obzor. Rudá se rozlévala po obloze a skrápěla bílé beránky světle červenou krví. Umělec by snad pravil, nádherný, snad až skvostný západ slunce.

„Jeden můj známý, jistý magik Rolden; neznáš ho? Ten zjišťoval podstatu takových míst. A ohledně Pahorku zjistil, že to bývalo nějaké skřetí popraviště. Dokážeš si to představit, lidi zavlčené z vesnic a nepotřebné pro práci v dolech či na polích, většinou staré a nemocné, ty bez milosti mučili a popravovali. Ta země okolo si to dobře pamatuje, jakoby se krev těch nešťastníků ani nestačila vsáknout.“

„Slyšela jsem již o takovýchto místech. V jejich okolí se velice často vyskytují... hmm, cizí bytosti. Více, než kde jinde. Zdá se, že je taková místa přitahují.“

„Ano, nebezpečí takových míst tkví právě v tom, že přitahují různé astrální zrůdy jako včelín nenasytného medvěda. V případě Pahorku se párkrát podobné objevily, způsobila to porušená aura tohoto místa. Často stačí tento proces spustit nějakým neuváženým činem. A pak se, drahá Gwandallo, dějí věci. Věř mi.“

Otec Stavoslav otevřel oči. Celým jeho tělem projel osten bolesti, když se snažil neúspěšně narovnat. Ruce měl svázaný za zády, ale přesto se mu po delším úsilí podařilo opřít se o nevelký bludný kámen za sebou. Stále špatně viděl na levé oko, které teprve nedávno přestalo otékat. Jak dávno? Nejspíš jen jednu noc. Asi. Asi jen jednu noc. Trochu ho zmlátili, chtěli získat ještě nějaké peníze. Nevěděl. Ale

už to tolik nebolí.

Snad opravdu doufali, že ještě schovávám nějaké zlato, pomyslel si. Usmál se. Sám si za celý život vydělal sotva dost, aby zabezpečil svou rodinu. Nebylo nazbyt, aby vůbec něco nashromáždil. Že by snad vypadal jako boháč? Ubohá představa.

Náhle zvažněl. Vzpomínky se draly na povrch, jako topící se snaží dosáhnout vodní hladiny. Zalupal po dechu. Už mu nebylo do smíchu. Ohlédl se. Spatřil svou dceru, Marinu, ležící u nedalekého stromu, ruce pevně uvázané k k březovým kolíkům zatlučeným hluboko, hluboko do země.

Včera se na ni vrhli jako zvířata, zatracení bastardi, vzpomněl si. Obličej má plný podlitin, chtěla se bránit. Neubránila se. Ale teď spala. Neklidně, protože ji ze spánku neustále vytrhávaly děsivé noční sny, pozůstatky z minulé noci. Až se probudí, prozře.

Kéž by zůstala spát; zapomněla, přál si Stavoslav.

Otočil se zpět a z očí mu vytryskly slzy. Zkřivil obličej do bolestné grimasy a ztěžka polkl.

Ne!, hnalo se mu hlavou prudce jako šíp. Špatný sen nebo krutá pravda? Nemohouc rozlišit skutečnost od kruté noční můry, neuvědomil si, že tyto dva abstraktní pojmy leckdy splývají v jeden celek. Jako dnes.

Malý Dařboj, také spoutaný, ale trochu opodál; za nimi, je zatím v pořádku. Lapkové se totiž nejprve zabývali otcem, ze kterého mámili cennosti, a potom sestrou, kterou... ach. Jemu neudělali nic. Zatím.

Nacházeli se právě v nějakém lese, poblíž podivné, jakoby ze země vyrůstající, rozeklané skály. Dařboj neměl příliš možností si ji blíže prohlédnout, všiml si jen několika vytesaných obrazců a pobořených sošek na černých podstavcích. Sošky, znázorňující malé postavičky zachycené v nekonečné agónii bolesti, v něm probouzely hnus. Ne hrůzu ani, nedejbožům, obdiv. Jen hnus.

A lapkové? Ti se právě probouzeli z neklidného nočního snu. Všichni měli tu noc podivné sny, ze kterých si ale ráno pamatovali jen zmatek. Jeden po druhém se tedy sesedli kolem provizorního ohniště na kameny, připomínající ze skály tesané lavice. Rozespalí pobudové po ránu vydávali obzvláště nechutné zvuky a vedli podobně nechutné řeči.

„Dragere! Dragere? Co s nima, kurva uděláme?“

„Co by? Nemaj u sebe nic než špinavý hadry. Všechny jejich prachy máme, dělá to v přepočtu asi tucet zlatých. To není tak špatný, ale čekal jsem víc. Mnohem víc.“

„Zkurvený vesnický balíci, nikdy nemaj dost prachů, aby uživili hladový bandity. A to se s nima taháme až k týhle blbě skále!“

„Sou nám teď k hovnu, Dragere. Vodkrouhnem je a necháme shnít v lese.“

„Jo, to nejspíš uděláme. Můžem se pak vrátit pro koně, jestli neutekli daleko. Nebo radši ne. Kdo ví? Třeba by je v Tabitu někdo poznal.“

„Ale tu holku si ještě necháme. Třeba na pár dní. Mám na ni totiž zrovna chuť. Sledujte mě!“

S tím se jeden lapka, ten se zkaženými zuby, zvedl a vykročil směrem k Marině. Otec Stavoslav zvedl hlavu a bylo mu hned jasné, co chce lump dělat. Kterak se ten přibližuje a povoluje si nedočkavě kalhoty.

„Ne! Už ji nechte,“ prosil zoufale. „Prosím, nechte ji už na pokoji.“

„Zavři hubu, dědku. Tebe se nikdo na nic neptal. Radši buď rád, že ti céru naučíme!“

Marina se probudila, vyrušena hlasitým překřikováním. Ztěžka otevřela opuchlá víčka a záhy je vyděšeně vytřeštila, když viděla pobudu přibližujícího se s úlisným výrazem.

„Né, už né! Prosím!“

Okolí začala pomalu pokrývat mlha. Těžko říci, odkud se vzala. Obyčejná mlha ale vypadá trochu jinak.

* * *

Elfka si rychle, nenápadně, setřela slzu, která překonala bariéry její vůle a skanula po půvabné líci.

„Řekni, Gwandallo, řekni, kde se v lidech bere ta krutost? Dokazují si tím snad něco? Nadřazenost nad ostatními? Ty skřetí výtvořky jsou jen koncentrovaným výtahem vší lidské krutosti, ale jádro toho všeho přece leží v úplně obyčejných lidech. Sedlák zabíjející sousedova psa, který zakousne jeho

slepice. Není snad tohle krutost?“

Rozhořčený muž demonstrativně mrštil broušeným pohárkem o protější zeď, kde se s třeskem roztříštil na tisíc kousků.

Kde se to v něm najednou vzalo?

Asi špatné vzpomínky, pomyslela si elfka. Setřela si klidně druhou, náhle se objevivší slzu. Trošku přemáhavě, ale přece odpověděla.

„Naše rasa vás lidi sleduje už hodně dlouho, drahý Vattiere. Není to nic složitého, tahle vlastnost přišla se všemi lidmi. Ruku v ruce s nenávisí zasáhla celý tento svět. Vy lidé máte násilí a krutost ukryto hluboko v sobě, ve vašem srdci. Stejně hluboko milujete, stejně hluboko nenávidíte. Nenávist se dá potlačit, ale nikdy nezmizí úplně. Někdo nenávidí méně, jiný více; jeden ji ukryje hluboko ve svém nitru, druhý se rozhodne v nenávisti zničit celý svět. S tím si hlavu nelam, člověče.“

* * *

„Néé, u všech bohů! Co jste to udělali?! Vy zvířata! Nejste lidé, nejste už lidé!“ křičel zoufale ze všech plic, ale už zbytečně, otec Stavoslav.

„Zmlkni, dědku, taky tě to čeká. Ta děvka mě kousla, Dragere. Řekla si vo čepel. A teď je zdechlá, děvka!“

Lapka s černými zuby vrátil dýku za pas a zvedl se od těla nebohé Mariny. Kapky rudé, mladé krve, stékaly po její štíhlé šíji a padaly do trávy jako korálky rozmařilé parádnice. Hluboké modré oči jsou už bez lesku a hledí do dálky, nekonečné dálky. Větrík rozčechral její tmavé vlasy a nedůstojně odhalil tmavé podlitiny na lici.

„U všech bohů, jak jste mohli dopustit... Jak jste schopni něčeho takového?“ plakal otec.

Malý Dařboj pevně stiskl oči, aby neviděl ani neslyšel. Aby zapomněl.

„Vina na vás leží a nezbavíte se jí! Zapřísahám vás ve jménu všech bohů! Zdechněte, vy nelidské bestie!“ zoufale křičel Stavoslav. „Zemřete pomalu a bolestivě! Budu se za to modlit!“

Mlha v lese stále houstla a začala se plazit až k Pahorku.

„Drž hubu, dědku. Budeš se dívat, jak zabijeme toho druhýho fracka!“

* * *

Slza po elfčině tváři stekla po vlhké cestičce, stejně, jako už mnohá před ní a následují další a další. Ale už je neschovává do hedvábného kapesníku. Nestydí se za ně.

„Drahá Gwandallo,“ začal vážně podivný muž. „Víš stejně jako já, že tím tragédie nekončí. Chápeš přece, co se právě stalo. Jakou chybu udělal otec Stavoslav, ač si to ve své prostotě neuvědomoval. Necht' je mu dnes země lehká. Víš přece, co právě udělal špatně?“

„Ano,“ přikývla podlomeným hlasem elfka. „Porušil astrální obraz toho místa. Ale nebyla to přece jen jeho chyba! Pohár přetekl.“

„Zlo plodí další zlo, drahá Gwandallo, a tak tomu chtěli i naši bohové. Celá ctnostná Sedmnáctka položila základy přírodním zákonům, podle kterých jsem nuceni žít. Všichni.“

* * *

Stále houstnoucí mlha se plazí mezi stromy, její nenechává studená chapadla vnikají pod kameny, olizují vysoké stromy, natahují se po všem, co jim stojí v cestě. Zajíc mizí v křoví a zpěv ptáků pomalu utichá.

Ale vždyť se přece už dávno rozednilo. Měl to být jarní slunečný den jako ten před ním. Zvuky probouzející se přírody vystřídalo dusné neproniknutelné ticho. A všechna mlha, ze všech směrů se pomalu, ale jistě, stahuje k Pahorku.

„Říkám, dědku, že se budeš dívat, jak chcípá ten tvůj druhej parchant!“ výhružně zaječel lapka s prohnílymi zuby. Stavoslav se znovu rozplakal.

„Zvířata...“

„Tatí, tatí!“ ozval se po dlouhé době Dařboj.

Lapka se pohotově přesunul k chlapci, ostatní kumpáni ho se zájmem pozorovali.

Pouze Drager se opatrně rozhlížel kolem a nevěnoval pozornost kruté scéně. Pociťoval okolní změnu,

slunce přestává hřát, jakoby se koloběh času obrátil a vše opět směřovalo ke skončené noci. Neklidně těkal očima z palouku, na němž tábořili, na hustý neproniknutelný les, na prokletý Pahorek. Všude se po zemi pomaličku plazily obláčky mlhy, pozorovaly je z houští, zpoza stromů, vztahovaly po nich své nehmotné končetiny.

„Dragere, sleduj, co s ním teďka udělám,“ ozval se násilník a hrubě zvedl Dařboje ze země chystaje se s chlapcem smýknout o široký pařez.

„Dragere?“

„Dragere! Co je, kurva?“

Poblíž těchto míst, tam, kde pro mléčnou mlhu nebylo vidět na krok, kde se chlad neúprosně rozléval po kraji. Tam se s ostrým zasyčením mezi stromy rozprostřel temný, světle opalizující ovál. Jako temně černá předložka pověšená mezi stromy. Srdce se svírá nekonečnu prázdnotou, která jej vyplňuje. Mlha jej zabalila do světlého hávu. Náhle se ozve zapraskání, energetický výboj volně vypuštěný do okolí, a ovál se prudce rozvlní. Poslední zvuky nadobro utichají a něco prochází touto astrální branou. Tmavě zahalená postava, černý plášť, tvář skrytá pod plachetkou stejné barvy. Zůstala shrbená, přikrčená u země, v místech, kde ji portál přenesl, a který se záhy nadobro uzavřel. Pomalu, velmi pomalu se postava zvedla, jakoby shrbená tíhou let teď omládl. Se zlověstným zasyčením obnažila meč, světle modrou, bledou čepel, která se nezaleskne ani v poledním slunci.

„Buďte zticha, sakra!“ rozhněval se náhle Drager a prudce se postavil na nohy. „Copak nic nevidíte, neslyšíte?!“

Opatrně tasil svůj meč.

„Ne, Dragere. Jediný, co cejtím, je včerejší večere,“ zpravil velitele o situaci mladší lapka. Další, který toho za celou cestu příliš nenamluvil, ho doplnil.

„Víš, Dragere, les je plnej divnejch věcí. Děsí tě jen vobyčejná ranní mlha, uklidni se.“

„Držte huby! Kurva mať!“ ulevil si vůdce lapků. Chvíli nejistě postával, ale rozhodl se.

„Ty, Kerhene,“ ukázal na mladšího z lapků. „Běž na stráž támhle mezi stromy, mám nějakej blbej pocit.“

Oslovený mladík, ač nepříliš potěšen svým nenadálým úkolem, se s tichým zaklením přece jen zvedl a demonstrativně pomalu odkráčel do houštin. Mlha ho pomalu zahalila.

„Jste už spokojený?“ ozval se.

„Jo, zůstaň tam a hlídej,“ uklidnil se Drager. Podíval se na zajatce, starého muže shrbeného u velkého kamene, a chlapce, kterého stále ještě držel pod krkem jeden další lapka.

A právě ten se vzápětí znovu ozval.

„Hele, Dragere, ale toho kluka stejně podříznu, ne? Ať se dědek trochu probere, ne? Hehe!“

„Drž hubu! Drž hubu a nech toho!“ navrhl odmítavě Drager a posadil se znovu na kámen.

„Ale Dragere,“ zaprotestoval. „Tak si snad užijem nějakou tu pr...“ nedokončil, protože se náhle ozval strašlivý, nervy drásající výkřik. Všichni hrůzou ztuhli. Výkřik, či spíše zmučené zavytí, se jako ozvěna odrazilo od skalního Pahorku zpět. Bezděčně si zacpali uši.

„Bohové,“ hlesl Drager, který se jako první vzpamatoval a tasil meč.

Nic se nedělo. Starší lapka se zvedl, černozubý pustil Dařboje s žuchnutím na zem. Ten zůstal ležet a strachy téměř nedýchal.

„Kerhene! Kerhené!“

Nic. Nikdo neodpovídal.

„Pod'ťe sem, kurva! Sem ke mně. Musíme ho najít!“ zakřičel Drager.

Jen s největším sebezapřením ho následovali k místu, kde před tím Kerhen zmizel. Mlha se již neplazila po zemi. Místo toho vytvořila mezi stromy podivnou neprůhlednou stěnu. Jako by vytvořila nějakou klec.

Klec na polapené oběti?

Lapka s prohnílymi zuby vztáhl do mlhy ruku.

„Nic to není. Co sis myslel, Dragere? Kerhen je vůl a dělá si z nás prdel!“

Neznělo to však příliš přesvědčivě. Alespoň tedy na ostatní vycenil zuby v neupřímném úsměvu.

Švih!

Vzduch proťal chladný bledý meč. Neviděli zhola nic, jen meč vyrazivší náhle z mlžné stěny, který tam po širokém oblouku zase skončil. Ani sám stále se usmívající bandita si nevšiml, že byl zasažen, že jeho tělo proťala mrazivě ostrá čepel. Podlomil se a beze slova, ve dvou částech, se zhroutil k zemi.

Ostatní hrůzou oněměli. Otec Stavoslav po delší době vzhlédl, v jeho očích nebyl ani strach ani nenávist. Nebylo v nich téměř nic.

Dařboj se ztěžka zvedl ze země, nevěděl, co má dělat. Bezděčně si uvolnil ruce z pout, které náhle povolily, a přistoupil k otci.

„Tati. Tati, pojd’!“

Nic. Otec měl docela vyhaslý pohled.

„Tak tati! Zvedni se přece!“

Stále nic. Dařboj se váhavě rozhlédl po okolí.

Co je s otcem? Převážil v něm pud sebezáchovy.

Vrávoravým krokem se rozběhl do lesa. Trochu si ještě pamatoval směr, kterým včera přišli. Vzdaloval se a nemyslel na nic. Jednu nohu vpřed, druhou vpřed a stále stejně dál. Dál pryč z tohoto místa.

Z mlhy se vynořila tmavá postava. Mlžná stěna pukla a jako mléko se rozlila po zemi. Jako by všechny síly, které ji držely pohromadě, rázem pomínuly. A černá postava stála dál, vysoká, rozkročená před nimi, nehybná jako socha. Smrtící zbraň klidně skloněnou. A oba lapkové, ochromeni strachem, jen tupě zírali.

A přece se pohnula jako první.

V očích otce Stavoslava se objevila malá jiskřička.

Naděje?

Dařboj utíká nejistě pryč, zakopává o kořeny, rozdírá si nohy v ostružině, ale utíká pryč.

Černý válečník se rozprahuje mečem proti bližšímu lapkovi. Ten stále tupě zírá, v očích hrůza, nevylicitelná hrůza.

Sek!

Lupnutí přetnuté páteře. Horká krev se rozstříkla po zemi, půda ji lačně stravuje. Lapkova hlava padá k zemi, několikrát se překulí, až se zastaví o široký pařez.

Drager pevně stiskl rukojeť svého meče. Nezemře jako ostatní! Nevidí sice nepříteli do tváře, ale nic není překážkou pro vůdce lapků, Dragera.

Sek! Úskok! Paráda z levé strany! Úskok! Útok zleva!

Černý bojovník rychle vykrývá údery, obratně se tlačí přes Dragerovy útoky a dotírá bledým mečem, z něhož číší chlad.

Stále stejný vzorec. Drager provádí neobratnou piruetu doprava.. Ještě úskok. Zmate nepřítele. Snad. Zatlačí ho zpět.

Ne. Černý ránu vykrývá a naopak je to on, kdo tlačí lapku zpět. Klidně, ale se smrtící přesností vykrývá všechny soupeřovy údery.

Dařboj prchá. Les přece není nekonečný! Doufá.

Darger kolísá. Má pocit, že se mu brzo podlomí kolena. Začíná mít strach. Strach, že brzo zemře. Ten strach ho připraví o smysly.

Neúprosnost černého bojovníka je děsuplná.

Sek! Švih! Stále stejný, neúnavně stejný vzorec.

Překážka! V hrůze si Darger neuvědomil, že ustoupil příliš. A zakopl o nějaký kámen.

Zatracený šutry! pomyslel si.

Padá nazad, ale stále svírá svou zbraň.

Tvrký úder o hrbolatou zem.

„Áah,“ vyjekne lapka. Bolest mu na chvíli přetáhne oči černým závěsem.

Ale teď je šance. Černý se sklání k němu. Teď je šance, zatraceně!

Bodl!

Přesně mezi žebra. Jeho čepel uvízla v těle černého.

Ale ne! On nesténá bolestí. Ani nekřičí. Jen potměšilý, úlisný smích. Darger vykřikne hrůzou, spatří neznámého. V očích děs, zase děs!

Další táhlý výkřik, zarývající se do mozku jako nenasytý červ. Poslední, smrtelný výkřik.

Darger ztuhl, v očích hrůza pronásledující duše nevinných.

Černý se zvedl z podřepu nad lapkovou mrtvolou a vyprostil ze svého těla meč. Odhodil jej za sebe. A zamířil ke spoutanému Stavoslavovi.

* * *

„Ze všech temných koutů nezměrných astrálních světů přicházejí strašné bytosti. Zlé myšlenkové bestie, které jsou mnohem strašnější než zlo, které je přivedlo na tento svět.“

* * *

Po celém lese se asi ve výši pasu zvolna přelévá hustá mlha. U Pahorku na palouku milosrdně přikryla všechna mrtvá těla mléčnou duchnou. Jako monument vytesaný z černého kamene zde stojí černý válečník s bledou čepelí. A pomalu se obrací.

Otec Stavoslav se choulí u kamene a snaží se vstát, v očích výraz radosti.

„Děkuju, pane, u všech bohů, zachránil jsi nás!“

Žádná odpověď.

„Vážně, pane, zachránil jste nás. Chtěli zabít všechny, byli to zloději a vrahové.“

Žádná odpověď. Stejně mrtvé ticho.

„Rozvaž mne, prosím, pane.“

Postava se pomalu přibližuje, stále jí ale není vidět do obličeje. Jen černý plášť, černé rukavice, černá zbroj, meč bledý jako měsíc v úplňku. Bledý a mrtvý.

„Musím vám ještě jednou poděkovat, zachránils mne a mou rodinu, musíš...“ strnul.

Černý válečník si pomalu, velmi pomalu stáhl černou kapuci.

„U všech bohů!“

Lebka bílá, rudé plameny žhnoucí v prázdných očních důlcích. Čelisti pootevřené v lačném úsměvu. Mezi zuby kmitající ohnivě červený rozeklaný, jakoby hadí jazyk. Ztělesnění smrti a zmaru.

Válečník se přiblížil a ohavně se usmál. Zdalipak to byl vůbec úsměv? Jeho pohled sklouzl po měsíční čepeli a ohníčky v jeho očích divoce zaplály.

Blekotající Stavoslav, přivandrovalý kupčik ze severu, padl zpět na kolena. V očích vidina věčné smrti, duše nedojde klidu.

Pozvednutá čepel je tak chladná, ráda pije jakoukoliv krev. Útěk je zbytečný.

Chlapec vysílen klopýtá dál lesem. Cítí, že musí dál, sic ho stihne smrt. Nezastavuje se, dech je zrychlený, srdce bije až v hlavě a zběsile pumpuje horkou krev.

Nezastavuj se! bije na poplach vnitřní hlas.

Dál! Jen dál!

Výkřik! Srdceryvný výkřik, mrazivý výkřik. Řev duše nucené předčasně opustit hmotné tělo.

Nezastavuj se!

Myšlenky se ženou unavenou hlavou. Už třetí výkřik, co slyší během krátké doby. Dva lapkové zemřeli potichu a rychle.

Běž dál!

Pak zbývá první mrtvý, jejich vůdce a...

* * *

„Vidiš, drahá Gwandallo, jak nebezpečné jsou emoce. Jednou mohou rozbít celý svět. Lidé by se měli

vzdát všech smrtících emocí!“

„Ale, Vattiere, nemohou přece žít bez emocí. Nebyl bys člověkem. Nebyl bys živým tvorem. Nebyl bys pak ničím!“

„Budiž. Ale necht' je varováním pro všechny tento příběh. Ať se zdrží neuvážených činů. Ohrožují tím celý svět, celou rovnováhu. Vše se jim vrátí v podobě bytostí vytržených z jiných světů. Už tehdy jsem, Gwandallo, pochopil, že těmto bytostem nejde o principy dobra a zla, a když, tak jim jsou jen zástěrkou pro mnohem prostší motiv. Zničení všeho živého. Jsou ovládány emocí, která je přivedla na tento svět. Lidé se tak zničí sami. Třeba tomu tak sami bohové chtěli. Uchránit tento svět před lidmi.“

Muž se kvapně zvedl z proutěného křesla a opustil pokoj. Nechal zde Gwandallu samotnou, s pohárkem bílého vína pochybné kvality.